

Prepadnutá posteľ

Prepadnutá posteľ

Každé leto som chodievala na prázdniny k babke. Situácia, ktorá sa mi stala, sa odohrala približne pred piatimi rokmi. Na prázdniny k babke prišiel aj môj bratranec Marko. Je starší odo mňa iba o necelý rok, takže si rozumieme.

Vtedy sme boli ešte malí a robili sme neplechu. No a raz sme omylom vystrájali priveľmi. Povedali sme si, že budeme skákať hop, hop z jednej postele na druhú. Boli od seba iba kúsok, takže ani jeden z nás nespadol na zem. Ale keď sa naše kroky stretli, stalo sa niečo veľmi zlé. Obidvaja sme naraz skočili na jednu posteľ.

Posteľ len vydala silný zvuk. Nie také obyčajné vrzg, vrřřzg, ale také buuum! Obaja sme sa zľakli. Pozreli sme sa na seba ustráchanými pohľadmi. „Oh! Joj! Čo spravíme?“ spýtala som sa Marka.

Marko len opatrne kuk pod posteľ. Rukou na mňa zamával, aby som išla za ním. Keď som sa pozrela pod posteľ, zistila som, že vôbec nie je v najhoršom stave. Bola to celkom veľká posteľ, kde by sa vyspali dvaja. No dobre, teraz už iba jeden. Ha-ha. Polovica postele sa prepadla.

Zrazu moje mladšie ja dostalo hlúpy nápad. Najmä keď sa na to pozerám teraz z prítomnosti. Napadlo mi totiž, že to všetko zvalíme na babku. Marko súhlasil. Zavolali sme teda babku. Tá prišla a omylom, keďže sme ju na to neupozornili, si sadla na zlomenú posteľ. Marko v tú sekundu buchol do stola, aby to znelo, že vážne zlomila posteľ. Buuuuuch! No naša múdra babka nám to neuverila. „Jaj! Jasom vám hovorila, že nemáte skákať na posteli!“ nahnevane na nás pozerala. A mala pravdu. Vážne nám to hovorila. Posteľ, už si nepamätám ako, opravila. A vždy, keď si na to spomeniem, vyjde zo mňa iba: „Chi-chi, chi-chi!“